

ת"ד 3370/07/14 - מדינת ישראל נגד רינה חנה אירזדה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 3370-07-14 מדינת ישראל נ' אירזדה
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רינה חנה אירזדה

הנאשמת

הכרעת דין

האישום

כתב האישום מייחס לנאשמת עבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש עבירות בניגוד לסעיפים 38(3) ו- 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") ולתקנות 21(ב)(2) ו- 67א לתקנות התעבורה, התשכ"א- 1961 (להלן: "התקנות").

העובדות שאינן במחלוקת

ביום 14.5.14 בסמוך לשעה 07:25 בבוקר נהגה הנאשמת ברכב מסוג הונדה ברחוב ים סוף בירושלים לכיוון הצומת עם רחוב משמר הגבול בנתיב הימני בכיוון נסיעתה .

באותה עת חצתה מיה בישנו (להלן: "הולכת הרגל"/"המעורבת") את הכביש מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת.

הנאשמת פגעה בהולכת הרגל וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות של ממש. טראומות בראש, שברים בבית החזה ובאגן, קונוטזיות מוחיות וריאתיות.

הנאשמת הודתה באחריות לתאונה.

המחלוקת

האם הנאשמת פגעה בהולכת הרגל על מעבר החציה או לאחריו ובהתאמה, מה סעיף האישום המתאים לנסיבות קרות התאונה, נהיגה בקלות ראש כעמדת המאשימה או נהיגה בחוסר זהירות בלבד כעמדת הנאשמת.

הראיות

מטעם המאשימה העידו עד ראיה עו"ד גבעון יוסף, עד ראיה אלימלך רוברט נהג אוטובוס ורס"ב אלי דוד, בוחן תאונות דרכים (להלן: "הבוחן");

והוגשו:

ת/1 שרטוט ראשוני שצייר עו"ד גבעון יוסף.

ת/2 שרטוט שני שצייר עו"ד גבעון יוסף מפורט.

ת/3 תרשים שערך הבוחן.

ת/4 לוח צילומים.

ת/5 דוח בוחן.

ת/6 הודעת נאשמת.

ת/7 סקיצה על-פי הנאשמת.

ת/8 הנחיה 19/96 בנושא מהירות חציית הולכי רגל.

ת/9 מסמכים רפואיים של הנפגעת - הוגשו בהסכמה.

ת/10 הוגשה בהסכמה הודעתה של אורלי פסו.

מטעם הנאשמת העידה הנאשמת ולא הוגשו מסמכים.

עו"ד גבעון העיד, כי נסע באותו יום באוטובוס קו 77 (להלן: "האוטובוס") וישב במושב הקדמי ליד החלון. באותה שעה נסע האוטובוס בכיוון הנגדי לכיוון נסיעת הנאשמת. האוטובוס עצר בצומת הרחובות ים סוף ומשמר הגבול כדי לתת זכות קדימה לכלי הרכב החוצים לפני הפניה שמאלה לרחוב משמר הגבול.

לפתע הוא שמע "בום" מכה חזקה וראה אישה שהלכה בתוך מעבר החציה בשיפוע ורכב שחור פגע בה והעיף אותה

לנתיב הנגדי (פרוט' עמ' 6 ש' 18-22).

עו"ד גבעון הגיש שתי סקיצות שצוירו ביום האירוע. האחת צוירה לדבריו בחופזה לבקשת השוטר בשעה 9:45 בלחץ של זמן (ת/1) (להלן: "הסקיצה הראשונה") והשנייה צוירה בניחותא בשעה 11:00 (להלן: "הסקיצה השנייה").

ההבדל המהותי בין הסקיצות הוא אופן החציה של הולכת הרגל ומקום התאונה. על פי הסקיצה הראשונה חצתה הולכת הרגל את הכביש באלכסון מימין למעבר החציה והתאונה התרחשה מחוץ למעבר החציה ועל פי הסקיצה השנייה חצתה הולכת הרגל את הכביש באלכסון על מעבר החציה והתאונה התרחשה עליו.

עו"ד גבעון העיד כי על המדרכה משני צידי מעבר החציה יש גדר שמנעה מהולכי רגל לחצות שלא במעבר החציה. לדבריו הוא ראה את הנאשמת חוצה באלכסון בתוך מעבר החציה (פרוט' עמ' 8 ש' 25-27).

עוד העיד כי קודם לתאונה חלפו מספר כלי מכיוון נסיעת הנאשמת אך לא הבחין בסוגם וכי האוטובוס עמד כ- 40-50 שניות בטרם התרחשה התאונה (פרוט' עמ' 9 ש' 29- עמ' 10 ש' 3).

נהג האוטובוס העיד כי בזמן שעצר את האוטובוס כדי לתת זכות קדימה לכלי הרכב החוצים את הצומת, שמע פיצוץ, תחילה חשב שמדובר בשק תפוחי אדמה ואז הבחין בהולכת רגל מתגלגלת לכיוונו (פרוט' עמ' 11 ש' 22-26). הנהג העיד כי לא ראה רק שמע פיצוץ וכשהסתכל למעלה ראה משהו עף בעוצמה. תחילה חשב שמדובר בשקית ואז תוך כדי הסתכלות ראה בחורה מתגלגלת (פרוט' עמ' 11 ש' 28-29). לדבריו היא עפה ממעבר החציה באלכסון לכיוון שמאלה (פרוט' עמ' 13 ש' 6-7).

על פי עדות הבוחן והמסמכים שהוגשו באמצעותו הוא הגיע למקום בשעה 7:38, כרבע שעה לאחר התרחשות התאונה (פרוט' עמ' 15 ש' 1). לפי התרשים שערך הבוחן ת/3 הממצאים שהיו בזירה הם שברי זכוכית שקופה ופלסטיק מפנס קדמי של הרכב שמוקמו על פי התרשים במרכז הצומת, מספר מטרים אחרי מעבר החציה, בסמוך להם כתם דם ואחריהם כיסוי לפלאפון ופריט נוסף דמוי עור שחור.

מקום הפגיעה סומן באות ב' אחרי שברי הזכוכית והפלסטיק, בהתאם להצבעה של הנאשמת במקום.

לדברי הבוחן מיקום השברים וכתם הדם יכולים להעיד על מקום נפילת הולכת הרגל ולא על מקום הפגיעה כיון שיתכן שהולכת הרגל גררה את השברים איתה או שהם התפזרו כי עברו במקום עוד כלי רכב (פרוט' עמ' 15 ש' 22-24).

לדבריו מקום האימפקט הוא באזור עליו הצביעה הנאשמת וזאת בהתאם לעדותו של עו"ד גבעון וכן על פי מיקום שברי הזכוכית והפלסטיק וכתם הדם. (פרוט' עמ' 16 ש' 3-8).

לאחר חישובים שערך הבוחן התאונה היתה נמנעת במהירות של 40 קמ"ש, והעובדה שנפצה השמשה ברכב הנאשמת מעידה על כך שהרכב נסע במהירות העולה על 40 קמ"ש בשונה מגרסת הנאשמת שלפי הודעתה נסעה במהירות של

20 קמ"ש. (פרוט' עמ' 20 ש' 24-25).

לדבריו שדה הראיה היה 60 מטר מכיוון נסיעת הנאשמת אך הסכים כי אם נסעו לפניה כלי רכב נוספים הם חסמו את שדה הראיה. העד ציין כי לדבריו הנאשמת בהודעתה לא היו לפניה כלי רכב. (פרוט' עמ' 18 ש' 25, עמ' 19 ש' 21-25).

מהודעתה של אורלי פסי ת/10 כי היא לא הבחינה באימפקט עצמו.

הנפגעת לא העידה בשל מצבה הבריאותי.

מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בהסכמה עולה כי הולכת הרגל נפגעה קשה מאוד מהתאונה וסובלת עקב התאונה מקשיי תפקוד וקשיים קוגניטיביים המחייבים השגחה צמודה במשך כל שעות היממה.

לפי עדות הנאשמת והודעתה במשטרה (ת/8) הפגיעה הייתה כ- 4-5 מטרים אחרי מעבר החציה ליד המנול (מכסה הביוב) שם נעצרה (פרוט' עמ' 24 ש' 3-4, ש' 20).

לדבריה לפניה אבל לא בצמוד היו כלי רכב, התנועה היתה יחסית דלילה אבל היו הולכי רגל רבים. (פרוט' עמ' 24 ש' 16).

עוד ציינה כי יש שם מעברי חצייה כל מספר מטרים ואי אפשר להגיע למהירות גבוהה (פרוט' עמ' 23 ש' 18-21).

לדבריו הנאשמת היא לא הבחינה בהולכת הרגל לפני הפגיעה עד שהיא "נפלה עליה" (פרוט' עמ' 24 ש' 29-30).

בעדותה אמרה הנאשמת כי עצרה לפני מעבר החציה וכשלא היו הולכי רגל המשיכה לנסוע (פרוט' עמ' 25 ש' 7). בהודעתה (ת/8 ש' 7-9) אמרה כי האטה ועברה את מעבר החציה במהירות של כ- 20 קמ"ש בהילוך אוטומאטי. כשנשאלה לפרש הסתירה העידה "אני עצרתי ועוצרת כל החיים במעבר חציה" (פרוט' עמ' 25 ש' 16).

על פי עדותה מקום האימפקט היה קרוב למכסה הביוב סומן על גבי ת/3 בריבוע כחול.

עיון

אופן חציית הולכת הרגל ומקום האימפקט

על פי גרסתה הראשונית של הנאשמת שנמסרה בזירה התאונה התרחשה אחרי מעבר החציה.

גם על פי עדות הבוחן מקום האימפקט הוא באזור עליו הצביעה הנאשמת וזאת בהתאם לעדותו של עו"ד גבעון וכן על פי מיקום שברי הזכוכית והפלסטיק וכתם הדם.

עו"ד גבעון הבחין בתאונה מהרגע ששמע "בום". מהסקיצה הראשונה שערך עו"ד גבעון שהיא גרסתו הראשונה לאירוע עולה כי נקודת האימפקט הייתה לאחר מעבר החציה ואילו מהסקיצה השנייה עולה כי התאונה התרחשה על מעבר החציה.

בשתי הסקיצות וגם על פי עדותו החלה הולכת הרגל את החציה במעבר החציה. הדבר מתיישב עם העובדה שבשני צדי המדרכה ליד מעבר החציה יש גדר.

קבלת גרסתו המאוחרת יותר באשר לנקודת האימפקט המדויקת אינה נקיה מספקות לנוכח הממצאים בזירה ומסקנתו של הבוחן אשר התקבלה על פיהם וכן לנוכח העובדה שישב בזווית מכיוון נסיעת הנאשמת.

אני מקבלת את גרסתו כי הולכת הרגל את החציה במעבר חצייה.

נהג האוטובוס לא מסר גרסה באשר למיקום האימפקט או אופן חציית הולכת הרגל כיון שהבחין בתאונה לאחר ששמע פיצוץ בזמן שהולכת הרגל עפה באוויר. תחילה חשב שמדובר בשקית ולאחר מכן הבין שמדובר באשה המתגלגלת לכיוונו.

יצוין כי לא נמצאו ממצאים פורנזיים על מעבר החציה.

לאור האמור אני מקבלת את גרסתה הראשונית של הנאשמת באשר לנקודת האימפקט וקובעת כי התאונה התרחשה אחרי מעבר החציה במקום המסומן באות ב' בתרשים הבוחן.

עובדות נוספות

בהתאם לעדות הנאשמת, באזור בו התרחשה התאונה יש 4 עד 5 מעברי חציה. מדובר באזור חרדי ובדרך כלל יש בו ילדים חוצים.

על פי עדותה היו במקום מעט כלי רכב אך הם לא היו קרובים אליה. בהודעתה תחת אזהרה אמרה כי לא היו לפנייה כלי רכב (שורה 43). מזג האוויר היה נאה והראות טובה.

על פי עדות הבוחן שדה הראיה הוא 60 מטר מכיוון נסיעת הנאשמת.

אני קובעת כי לנאשמת היה שדה ראייה פתוח ולא היתה כל מניעה לראות את המתרחש לפנייה.

בעדותה אמרה הנאשמת כי עצרה במעבר החציה (פרו' עמ' 23 שורה 23) אך לא הבחינה בהולכת הרגל עד האימפקט ואני מקבלת זאת כעובדה.

חוסר זהירות או קלות ראש

עבירת נהיגה בקלות ראש קבועה בסעיף 62(2) בפקודה:

"העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין:

מיום 6.12.1979

תיקון מס' 15

ס"ח תש"ם מס' 949 מיום 6.12.1979 עמ' 22 (ה"ח 1396)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס שלושת אלפים לירות קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס חמישה עשר אלף לירות:

מיום 7.7.1983

צו תשמ"ג-1983

מיום 13.3.1984

צו תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4594 מיום 12.2.1984 עמ' 949

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 21,000 שקלים 42,000 שקלים:

מיום 28.8.1984

צו (מס' 2) תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4674 מיום 29.7.1984 עמ' 2065

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 42,000 שקלים 84,000 שקלים:

מיום 30.4.1985

צו תשמ"ה-1985

ק"ת תשמ"ה מס' 4786 מיום 31.3.1985 עמ' 1000

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 84,000 שקלים 210,000 שקלים:

מיום 1.1.1986

צו תשמ"ו-1985

ק"ת תשמ"ו מס' 4885 מיום 20.12.1985 עמ' 299

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 210,000 שקלים 525 שקלים חדשים:

מיום 1.2.1987

צו תשמ"ז-1987

ק"ת תשמ"ז מס' 5001 מיום 29.1.1987 עמ' 358

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 525 630 שקלים חדשים:

מיום 1.9.1989

צו תשמ"ט-1989

ק"ת תשמ"ט מס' 5209 מיום 8.8.1989 עמ' 1234

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 630 953 שקלים חדשים:

מיום 15.4.1993

צו (מס' 2) תשנ"ג-1993

ק"ת תשנ"ג מס' 5506 מיום 4.3.1993 עמ' 487

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 1500 953 שקלים חדשים:

מיום 11.7.1996

צו תשנ"ו-1996

ק"ת תשנ"ו מס' 5760 מיום 11.6.1996 עמ' 994

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 2000 1500 שקלים חדשים:

מיום 21.8.1996

תיקון מס' 40

ס"ח תשנ"ו מס' 1599 מיום 21.8.1996 עמ' 379 (ה"ח 2480)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 5000 1500 שקלים חדשים:

מיום 27.1.2000

תיקון מס' 51

ס"ח תש"ס מס' 1725 מיום 27.1.2000 עמ' 103 (ה"ח 2822)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 5000 שקלים חדשים פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977:

מיום 15.12.2005

תיקון מס' 72

ס"ח תשס"ו מס' 2040 מיום 15.12.2005 עמ' 91 (ה"ח 154)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977:

...

(2) נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה;

עבירת נהיגה בחוסר זהירות קבועה בסעיף 21(ג) לתקנות;

"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".

על אף שהפער הלשוני בין שני הסעיפים אינו רב קיים ביניהם פער עונשי המעיד על הבדל במידת חומרתם.

הרשעה בנהיגה בקלות ראש אף ללא גרימת חבלה של ממש מחייבת פסילת מינימום של רישיון הנהיגה לתקופה של 3 חודשים.

בת"ד(ב"ש) 2518/97 מדינת ישראל נ' קקון, לא פורסם (מיום 16.4.00) עמדה השופטת לביא על הפער בין העבירות בצינה כי ישנן שלוש דרגות של רשלנות בדיני התעבורה:

הדרגה הנמוכה - נהיגה ללא זהירות או ללא תשומת לב מספקת.

הדרגה הבינונית - נהיגה בקלות ראש.

הדרגה הגבוהה - נהיגה ברשלנות.

כב' השופטת לביא פרשה את המושג קלות ראש כדלהלן:

"ברור שאין הכוונה ל"קלות דעת" המוגדרת בסעיף 20 לחוק העונשין תשל"ז כ"נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות מתוך תקווה להצליח למנען" - שבאה במסגרת המחשבה הפלילית ומוצאת לכן מהגדרת הרשלנות גרידא.

גם בשפת הדיבור קיימת אבחנה בין קלות דעת וקלות ראש ומצאתי כי במילון החדש של אבן שושן "קלות דעת" - הוגדרה אף היא כ"פזיזות, נמהרות, חוסר יישוב דעת, בעוד "קלות ראש" - הוגדרה כ"חוסר רצינות, מיעוט תשומת לב, זלזול".

במשך עשרות בשנים נהגה התביעה המשטרתית להוסיף לכל עבירה של גרימת תאונת דרכים גם עבירה בניגוד לתקנה 21(ג) של חוסר זהירות, אך לאחרונה שינתה מדיניותה והורתה לתובעים להאשים בנהיגה רשלנית על פי סעיף 2(2)62 במקרים שהתאונה אירעה עקב ביצוע עבירה חמורה יותר כגון: עבירת תוספת, נהיגה באור אדום ברמזור, אי מתן זכות קדימה במעבר חצייה, וכיו"ב.

התוספת הנדרשת לקביעה כי נאשם נהג בקלות ראש ולא רק בחוסר זהירות היא נסיבה ממנה עולה כי מדובר ביותר מחוסר זהירות או תשומת לב מספקת אלא ברשלנות וחוסר רצינות העולה כדי זלזול.

כך למשל מקום שמדובר בנהיגה ברמזור אדום או אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה. מדובר בנסיבות מחמירות במישור העובדתי מהן ניתן ללמוד על קלות דעת ולא על היסח דעת או חוסר זהירות גרידא.

כך עולה גם מדברי כב' השופט טננבוים בת"ד (י-ם) 2136/05 **מדינת ישראל נ' שוויקי**, לא פורסם (מיום 5.4.05), כי לחוסר הזהירות צריך להתלוות דבר מה נוסף ביסוד העובדתי או הנפשי כדי להוכיח קלות ראש, תוך שהוא מטעים כי נדרשת העדפה לפרשנות תכליתית מעבר ללשונית בשל הדמיון הלשוני הרב שבין הסעיפים:

"הפרשנות העדיפה תהיה הפרשנות התכליתית מעבר ללשונית. במקרה שלפנינו במיוחד שכן גם בסעיף וגם בתקנה מדובר על "קלות ראש". קשה לכן להניח שמדובר על סוגים שונים של קלות ראש. מאותה סיבה קשה לקבל את ההנחה כי השוני הוא דווקא ביסוד הנפשי הנדרש.

לדידנו, הסעיף חוקק למקרים שבהם התקנה איננה מספיקה ונסביר. בראש ובראשונה יש להאשים נאשמים על פי התקנות הרלוונטיות בפקודת התעבורה, וישנן כידוע הרבה כאלו. ישנן תקנות המופיעות בתוספת השנייה וישנן כאלו שלא. תקנות המופיעות בתוספת גוררות אחריהן עונש של פסילת מינימום וממילא אין מקום להשתמש בסעיף 2(2)62 נדלפקודה. לו רצה המחוקק לתת על תקנות אלו עונש של פסילת מינימום, היה מכניס אותן ישירות לתוספת. אין צורך שהתביעה תהווה מעין "מחוקק על" ותחליט בעצמה אלו תקנות יש להכניס ואלו לא. אשר לכן הכלל צריך להיות שהאשמה היא על תקנות התעבורה ועל אלו בלבד. זאת מבלי קשר למידת העונש הצמודה לתקנות ספציפיות אלו ואם הן מופיעות בתוספת אם לאו.

אלא שלעיתים התקנות בלבד לא מצביעות על חומרה מיוחדת בנסיבות המקרה הספציפי. לדוגמא, ייתכן ואדם נסע סטה ממסלולו ופגע ברכב המגיע ממול. סתם סטייה מהווה עבירה על תקנה שאיננה מחייבת פסילה, אולם במקרה שלנו הייתה חומרה מיוחדת שכן הנהג שוחח בפלאפון ללא דיבורית וכך נגרמה הסטייה. במקרים כגון אלו, ישנה הצדקה להחמרה ולהוספת הרכיב של הרשלנות על פי סעיף 2(2)62 המחייב ענישה מחמירה. ייתכן גם ותהיה חומרה של יסוד נפשי. למשל, מעבר באור אדום לכשעצמו איננו מהווה עבירה שיש

בחובה עונש של פסילת מינימום. אולם בד"כ העוברים באור אדום עושים זאת שלא במתכוון אלא מתוך שגגה או רצון להספיק לעבור. אולם מי שבכוונה תחילה עובר באור אדום (למשל כדי להתחמק מניידת הרודפת אחריו), בוודאי ובוודאי יש כאן עניין של רכיב נוסף המחייבת את הרשלנות. שוב, אותה "תוספת יתירה" על המקרה הרגיל יכולה להתבטא ביסוד הנפשי או ביסוד העובדתי, אך צריכה להיות תוספת שכזו."

בת"ד (ב"ד) 1818/07 מדינת ישראל נ' אטדני, לא פורסם (מיום 3.7.11) קבעה כב' השופטת גרבי:

"נדרשת אם כן, חומרה יתירה במעשי הנאשם אשר יכולה להתבטא ברמת היסוד הנפשי והמחשבה הפלילית הגבוהה יותר או בנסיבות העובדתיות החמורות יותר של ביצוע העבירה".

בת"ד 1388/02 מדינת ישראל נ' הר לבן, לא פורסם (מיום 23.12.03) יוחסה לנאשמת פגיעה בהולך רגל שחצה את הכביש. הנאשמת העידה כי לא הבחינה בהולך רגל ממש עד לרגע האחרון, ולדבריה הסיטה את הרכב ולא פגעה בו. בית המשפט קבע כי על אף שלא הוכחה הפגיעה בהולך הרגל יש לנאשמת אחריות לתאונה היות ולא נתנה תשומת לב מספקת לדרך שלפניה. באשר ליסוד הנפשי ולעבירה ההולמת - בין חוסר זהירות לקלות ראש, קבע כי:

" באשר לעבירה של נהיגה רשלנית, בניגוד לסעיף 62 (2), הרי אני קובע כי לעניין עבירה זו התביעה לא עמדה בנטל המוטל עליה.

על מנת להרשיע נהג בעבירה ע"פ ס' 62 (2) לפקודה, על התביעה להוכיח קיומו של יסוד נפשי, קרי פזיזות או מעשה רשלנות רבתי, המגיע עד כדי קלות דעת, וזאת, להבדיל מתקנה 21 (ג) אשר אינו דורשת כתנאי להרשעה הוכחת יסוד נפשי כלשהו, אלא רשלנות בלבד. סעיף 62 (2) דורש כתנאי להרשעה מודעות לתוצאות המעשה.

...

יחד עם זאת, סבור אני שהתביעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי הנאשמת נהגה בחוסר זהירות בניגוד לתק' 21 (ג) לתקנות התעבורה ועברה עבירה של התנהגות בדרך שגרמה נזק לרכוש - עבירה בניגוד לתק' 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה.

אין מחלוקת שהנאשמת אכן סטתה ימינה, עלתה על המדרכה, פגעה במיכלים וכתוצאה מכך נגרם נזק לרכוש.

כאמור, וכפי שעולה מהממצאים, לנאשמת היה שדה ראייה פתוח קדימה וגם אין מחלוקת שהנאשמת הבחינה, עובר לתאונה, בהולך הרגל שהולך במרכז הכביש כשהוא צולע עם מקל (עדות הנאשמת בעמ' 2 מול שורות 9 ו- 17 לפרוטוקול).

כבר מעצם העובדה שהבחינה בו במרכז הכביש, בכלל זה במגבלותיו, היא היתה חייבת לנקוט משנה זהירות ולהאיט את רכבה האטה משמעותית כך שתוכל לעצור על אתר למקרה שהולך הרגל יסטה לעברה או ימעד ויפול.

ע"פ גרסתה הבחינה בו רק ממרחק קצר ביותר, וגם בכך התרשלה, שכן בהעדר מגבלות שדה הראייה, הרי חייבת היתה להבחין בו ממרחק גדול יותר ולכלכל צעדיה בהתאם.

העובדה שהבחינה בו ברגע האחרון ונאלצה לסטות ימינה פתאומית, בלא שאף הספיקה לבלום, מצביעה כאלף עדים על כך שלא היתה עירנית לקורה בכביש ובכך התרשלה"

המקרה שלפני דומה.

התאונה התרחשה מחוץ למעבר החציה אולם הולכת הרגל החלה את החציה בתוך מעבר החציה.

הולכת הרגל היתה בתחום שדה הראייה של הנאשמת כאשר שדה הראייה היה פתוח. הנאשמת ידעה כי מדובר באזור בו נמצאים הרבה הולכי רגל חוצים.

לנוכח כל אלה היה על הנאשמת לנקוט בזהירות בהתקרבה למעבר החציה והיה עליה להבחין בהולכת הרגל אשר חצתה את הכביש לפני האימפקט .

לא הוכח כי הנאשמת היתה עסוקה בדבר מה אחר, או התייחסה בביטול לנעשה לפניה.

אמנם הבוחן העיד כי התאונה היתה נמנעת אילו נסעה הנאשמת 40 קמ"ש אולם לא הוכח כי המהירות לא תאמה את תנאי הדרך ואף לא יוחסה לנאשמת עבירה זו. לפיכך לא ניתן לקבוע כי בשל מהירות זו בלבד כי נהגה בקלות ראש.

העובדה שהתאונה לא התרחשה על גבי מעבר החציה אלא בסמוך לאחריו אף בה יש הקלה בנסיבות התאונה ובצורך לצפות את המצאות הולכי רגל על הכביש.

משכך אני קובעת כי יש להרשיע הנאשמת בעבירה של חוסר זהירות לפי תקנה 21(ג) לתקנות ולא בקלות ראש.

אני מזכה הנאשמת מעבירות של אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חציה ונהיגה בקלות ראש.

אני מרשיעה הנאשמת בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בחוסר זהירות ובגרימת חבלה של ממש. עבירות בניגוד לסעיף 38(3) לפקודה, ובניגוד לתקנות 21(ב)(2) ו- 21(ג) לתקנות.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ו, 17 אפריל 2016, במעמד הצדדים